הם הלכו בדרך
ופתאום ראו צעצוע
שהשאיר אחד
מילדי הכפר - כלב
עשוי קרטון, מותקן
על גלגלים.

"הוא דומה לטירקו" קרא הקוף בשמחה
"ניקח אותו איתנו" והם רצו לכוון קרון
הצוענים, ומשכו את הצעצוע אחריהם.

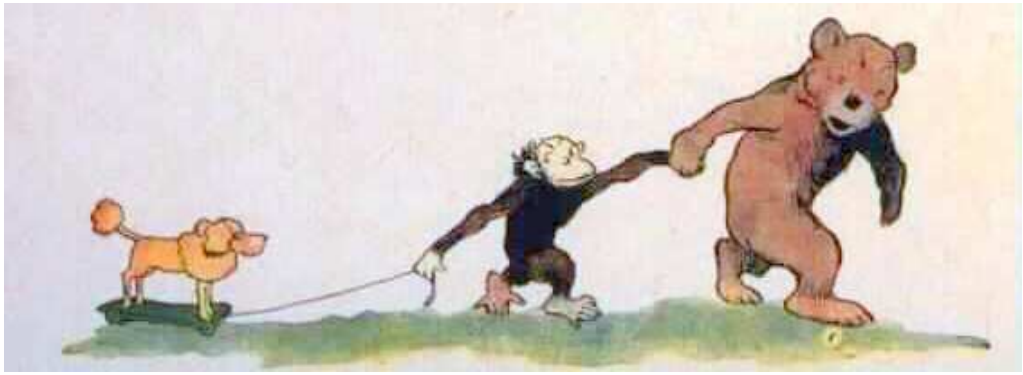

ובאמת היה זה הקרון של סטניסלאוס.
יוקו לא טעה. והם ראו שם את טירקו
הכלב, קשור בשרשרת, מנמנם ליד צלחת
ריקה. הוא התעורר ושמח מאוד למראה
של חבריו מהעבר. "ידידיי, הנה חזרתם!
אבל מה מעשיכם כאן? אם סטניסלאוס
ירגיש בכם הוא יתפוש ויאסור אתכם
שנית."

"אל דאגה" ענה לו יוקו "חזרנו כדי
לשחרר אותך" ותוך כדי דיבור פתח פשוט
את קולר שעל צווארו של טירקו. הכלב
היה חופשי! במקומו יוקו התקין את כלב
הקרטון, שהביאו איתם. ושלושת החברים
הסתלקו משם מיד ורצו לשדות.
קשה לתאר את ההפתעה שחכתה לבני
סטניסלאוס, אבא, אמא ובן, כשמצאו,
במקום הכלב שלהם, את כלב הצעצוע

קשור בשרשרת! עיניו של סטניסלאוס נעשו גדולות כמו צלחות ואישתו פתחה את פיה רחב, עד שניתן היה אולי לשפוך

לתוכו סל לחמניות שלם!
"זה עובר כל גבול" צעקו הצוענים בזעם "תעלול שכזה! ולא מספיק שגונבים לנו את הכלב, אבל עוד שמים צעצוע במקומו!"

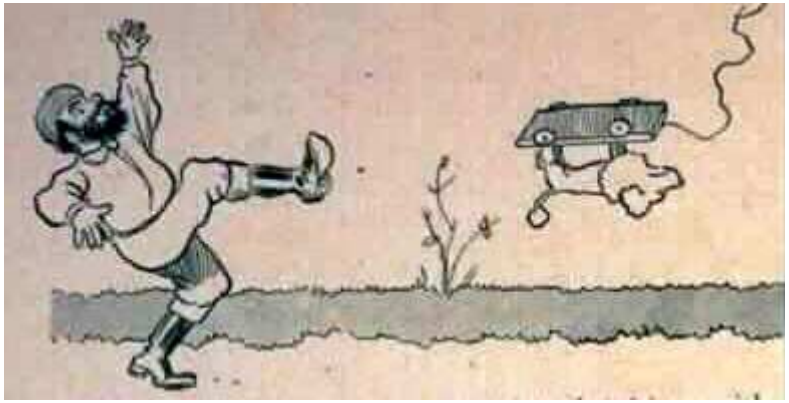

ובבעיטה חזקה סטנסלאוס העיף את כלב הקרטון למרחק. כלב הצעצוע התרומם באוויר, עבר חומה ונחת בחצר הבית השכן, ישר מול כלב אמיתי, הקשור לפני

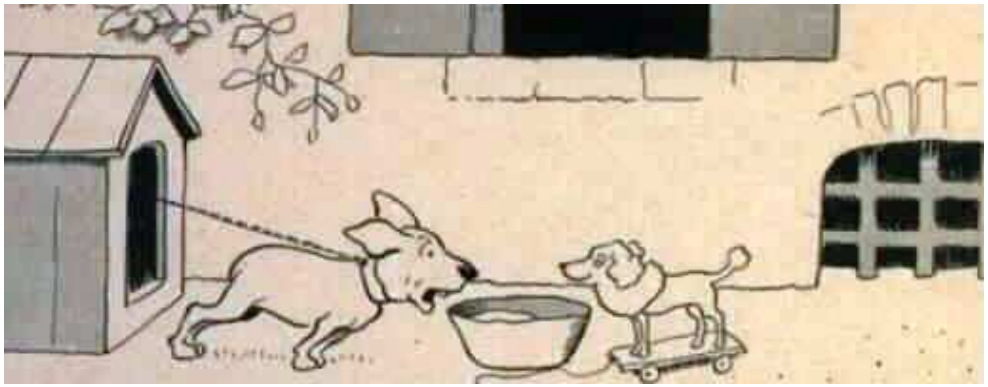

המלונה שלו. הכלב הופתע לראות את בן זוג המוזר, העומד על משטח עם גלגלים. הוא ניסה להבין מאין זה בא, אך הכלב הצעצוע לא היה נימוסי ושותק ואפילו לא

זז. בינתיים טירקו, יוקו ומרטין רצו מהר והגיעו ליער, שם קיוו להסתתר בפני רדיפה, וגם למצוא דבר מה למאכל. הם השלימו זה את זה בצורה נפלאה. יוקו תרם את מוחו החריף ומלא תחבולות, טירקו את האמינות ואומץ ומרטין את כוחו הגדול.

ביער הם הביטו סביב ויוקו גילה תרמיל ציידים התלוי על ענף אחד העצים הצומחים במורד. מהתרמיל בלט ראש של בקבוק, והם הבינו כי ניתן למצוא בו מזון. כנראה הצייד השאיר שם את ארוחתו, כדי לחזור ולאכול אותה מאוחר יותר, כאשר יהיה רעב.

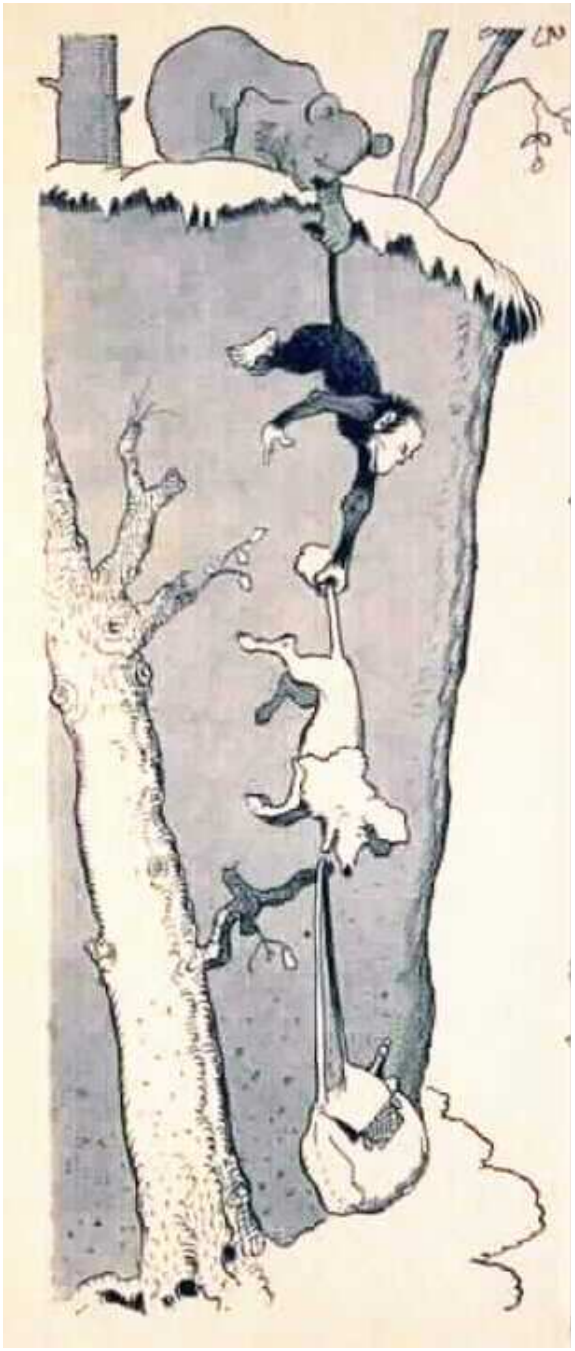

"הוא לא ימצא אותו יותר" הכריז יוקו.
"לא, לא! הוא לא ימצא אותו יותר" ענו ביחד הדוב והכלב.
כדי להגיע לתרמיל החזיק מרטין את יוקו בזנבו, וזה אחז בזנבו של טירקו. כך הם השתלשלו למטה וטירקו יכול היה לאחוז בשיניו את רצועת התרמיל.
כאשר התרמיל היה כבר למעלה הם גילו לשמחתם

הרבה שהוא מלא דברי אוכל.
"הנה, חברים. אתם יכולים לראות מה ניתן להשיג בשיתוף הפעולה" אמר יוקו לידידיו "אבל עכשיו הבה ונאכל". והם התיישבו סביב המטעמים הפרוסים על הדשא.

בזמן שיוקו וטירקו נהנו מהלחם, הנקניק ופרוסות הבשר הקר, מרטין חטף את בקבוק היין ורוקן אותו כמעט לגמרי לתוך גרונו. הוא היה צמא מאוד, וככל ששתה, כך גם גבר צימאונו. אלא עכשיו, כאשר ניסה לקום, רגליו מעדו. הוא התחיל ללכת כמו עיוור והתנדנד עם כל צעד.
חבריו הביטו עליו מופתעים וראו איך הוא מתרחק בצעדים מוזרים ועם תנועות מצחיקות, כמו דוב שראשו כאילו לא שייך לו כלל.

הוא הלך בדרך המוביל לכפר שכן, בלי לשים לב על חבריו, כאילו לא היו קיימים בכלל. הוא לא ידע כבר מה מעשיו ולאן

הוא הולך!
כאשר הגיע לבית ראשון של הכפר ראה שם ילד שהחזיק בידו בלון אדום.
בשכרותו הוא חשב שזה עוד בקבוק של

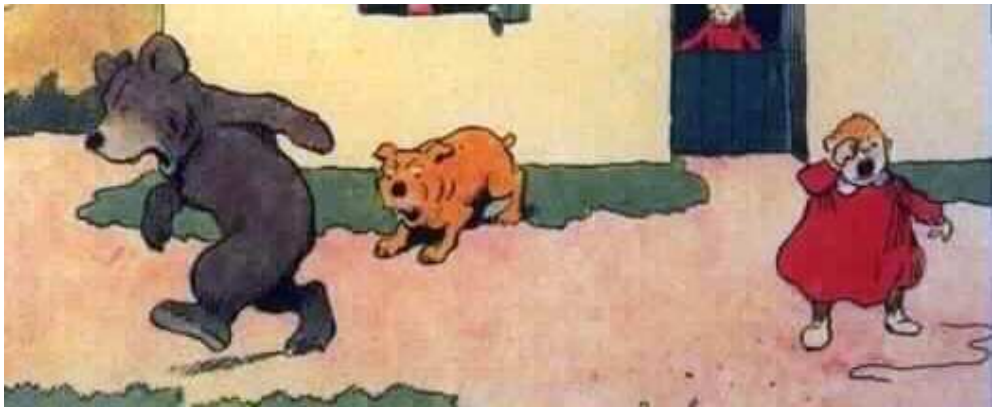

יין. "הנה!" קרא "זה בדיוק מה שנחוץ לי עכשיו! אני מאוד צמא." הוא תפס את הבלון בכפותיו והילד המבוהל עזב אתו וברח תוך בכי גדול לזרועותיה של אמו, שאף היא נבהלה למראה של דוב.
בינתיים מרטין הפך והפך את הבלון, אותו חשב לבקבוק, וחיפש את הפתח שממנו יוכל לשתות. תוך כדי כך הוא אחז בבלון בחוזקה, וזה התפוצץ לו בפנים. "מה זה?

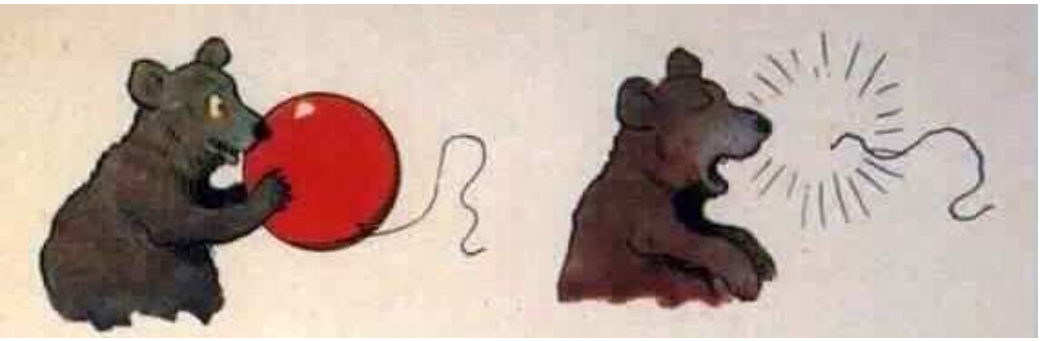

בקבוק מתפוצץ?" קרא מרטין בהשתוממות. אך הוא לא חיפש יותר הסברים למקרה אלא המשיך ללכת בצעדיו המתנדנדים ואפילו התחיל לזמר.
לא הרחק משם, על ספסל לפני בית, ישב אחד מתושבי הכפר ועישן מקטרת בנחת, כשפתאום ראה דוב מתקרב. סוג זה של

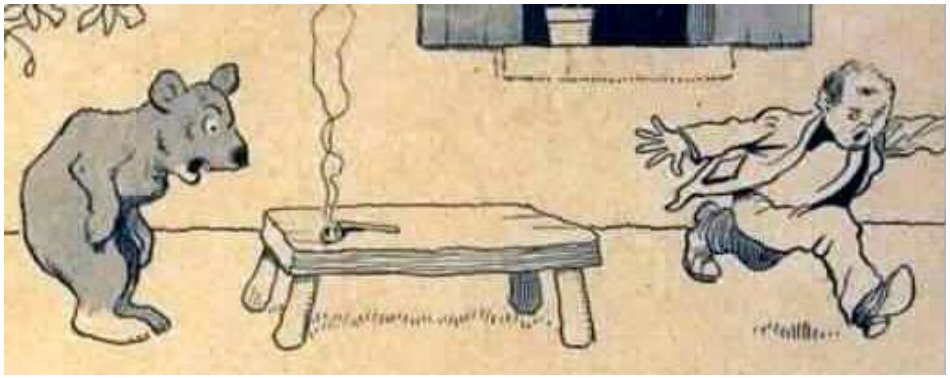

חיה על ארבע לא ראו עדיין בכפר. האיש עזב את מקטרתו ורץ מהר לחפש מחסה.
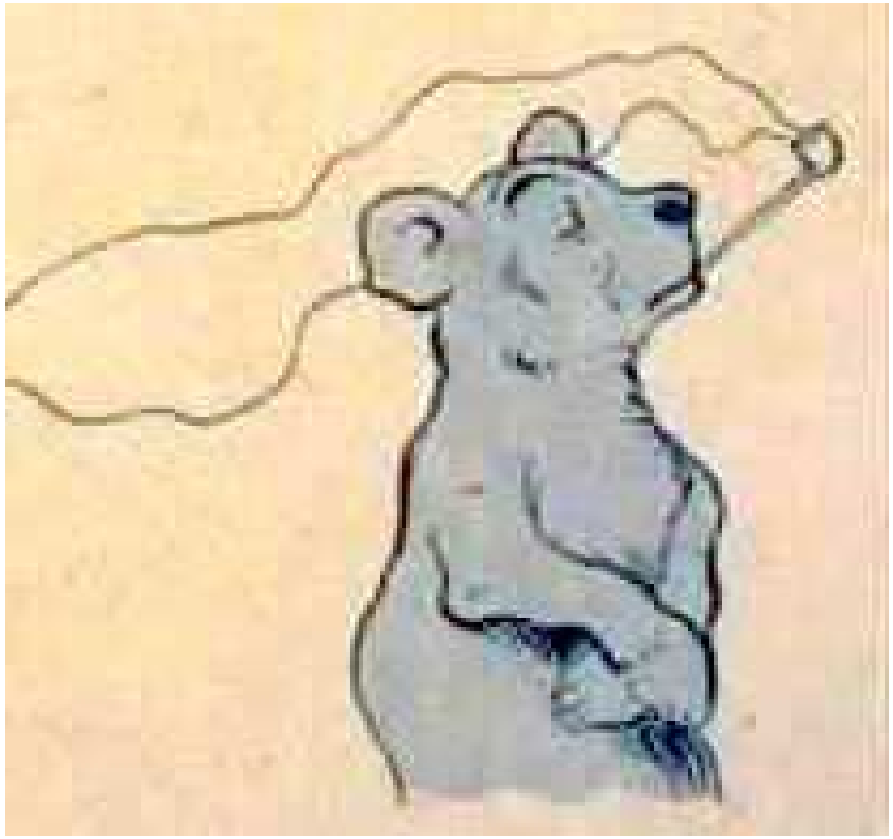
מרטין הדוב התקרב לספסל וכשראה את המקטרת החליט לחקות את מי שישב כאן קודם. הוא שם את המקטרת בפיו ותחילה נהנה מאוד. "זה נעים מאוד, הטבק הזה" הוא גיחך בהנאה "זו לי הפעם הראשונה שאני טועם אותו ואני מוצא שהוא טוב מאוד." וי! הוא לא ידע איך אמורה הייתה להיגמר הטעימה הזו!